

antifa community

σήμερα, περισσότερο από ποτέ...

Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω

τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό.

[antifacommunity@yahoo.gr]

antifa
community

ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΟΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΚΕ ΣΤΙΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΤΟΥ
ΔΗΛΩΣΕΙΣ Ο ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΥΠΟΥ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ:

ΚΑΙ, Ε.. ΝΑΙ... ΞΕΡΩ ΓΩ... ΝΑΙ...
ΕΝΤΑΣΕΙ ΠΑΙΖΕΙ ΠΑΚΕΤΟ... ΑΛΛΑ ΟΣΟ ΝΑ ΝΑΙ ΚΑΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ, ΔΕ ΞΕΡΕΙΣ... ΚΑΙ ΠΑΙΖΕΙ ΚΙ ΑΥΤΟ ΜΕ
ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ, ΑΥΤΟ ΝΑΙ, ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΟΛΛΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΓΙΑ
ΝΑ... ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΕΙ Η ΕΛΛΑΔΑΡΑ... ΚΑΙ... ΝΑΙ, ΠΑΚΕΤΟ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΙ ΦΤΩΧΕΙΑ... ΝΤΑΣΕΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΟΤΙ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ... ΚΟΙΤΑ ΠΑΙΖΟΥΝΕ ΠΟΛΛΑ ΚΟΜΜΑΤΑ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑΙ, ΞΕΡΩ ΓΩ
ΜΠΟΡΕΙΣ ΞΕΡΩ ΓΩ ΝΑ ΡΙΞΕΙΣ ΨΗΦΟ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ... ΝΑΙ. Ε...
ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΔΕ ΓΑΜΙΕΤΑΙ, ΑΝΤΕ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ. ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΝΑ ΣΑΣ ΓΑΜΑΜΕ ΚΑΙ ΘΑ ΣΑΣ
ΘΑΖΟΥΜΕ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟ ΥΜΝΟ. ΑΥΤΑ. ΚΑΛΗ ΨΗΦΟ ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΨΩΦΟ.

... ► κι άλλες ► ΚΟΥΠΕ ► στο κέντρο της Αθήνας

Τις τελευταίες μέρες βρισκόμαστε μπροστά σε μια επιδεικτική επίθεση ενάντια στους μετανάστες εργάτες που ζουν στο κέντρο της Αθήνας. Σκούπες από τα ρόμποκοπ της ΕΛΑΣ, ξεράσματα υστερίας από τα μίντια και δηλώσεις για σκληρά μέτρα από κρατικά στελέχη. Στο δημόσιο λόγο έχουν επιστρατευτεί όλα τα επιχειρήματα που παίζουν εναντίον των μεταναστών. Δε θέλουμε να αμφισβητήσουμε τις αγνές ναζιστικές προθέσεις του κράτους απέναντι στους μετανάστες. Αυτές τις ξέρουμε και τις έχουμε ξαναδεί. Είναι γεγονός όμως ότι όλο αυτό το αντιμεταναστευτικό μένος οργίασε τώρα λίγο καιρό πριν τις εκλογές. Τυχαίο δεν είναι σίγουρα. Δυστυχώς είναι γεγονός ότι σε αυτή την πόλη υπάρχουν κοινωνικά κομμάτια που διψάνε για αίμα, μικροαστοί που προσπαθώντας να περισώσουν το χαμένο κύρος τους, επίδοξοι πρίγκιπες άλλων εποχών ξεπεσμένοι πια για τα καλά, ψάχνουν να βρουν

να πατήσουν πάνω σε αυτούς που τους είναι πιο εύκολο. Ρατσιστικές υστερικές κραυγές, που φαντάζουν να μην έχουν μεγάλη διαφορά από τις αντίστοιχες τους κάποιες δεκαετίες πριν στη μεσοπολεμική γερμανία του '30, ξεπετάγονται γύρω. Και τα κόμματα ξέρουν πώς να την κάνουν αυτή τη δουλειά, ξέρουν πώς να κολακεύουν το ηθικά εξαθλιωμένο κοινό και να το κρατάνε απασχολημένο...

>>>>>>>> Υπαίθριοι Μικροπωλητές

Αυτό είναι από τα κομμάτια της κοινωνικής ζωής των μεταναστών εργατών που δέχεται την πιο λυσσασμένη επίθεση από την αστυνομία. Ίσως γιατί το μικροεμπόριο είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την επιβίωση και την αναπαραγωγή των μεταναστών εργατών, τουλάχιστον με αξιοπρεπή τρόπο. Γιατί η επίθεση που δέχονται οι μετανάστες μικροπωλητές είναι σα να

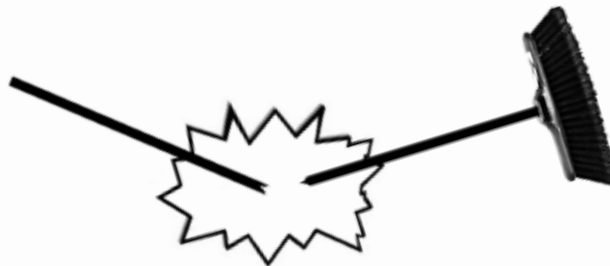
Είναι αυτά τα ίδια που τα τελευταία χρόνια έρχονται και ξανάρχονται στην επικαιρότητα. Αποθήκες ανθρώπων που κρίθηκε κάπως ότι περισσεύουν, μακριά από τα κέντρα των πόλεων, για να μην προσβάλλεται η ντελικάτη αισθητική των ελληνιστικών σουβλακοφάγων. Το τι είναι πραγματικά αυτοί οι χώροι λίγο απασχολεί τους οπαδούς της κατασκευής τους. Αυτούς τους νοιάζει οι μετανάστες ελεύθεροι ή έγκλειστοι να είναι μακριά όσο πιο μακριά γίνεται από αυτούς. Μακριά από αυτούς κι ας γίνεται μέσα ότι να να. Εμείς να μη το βλέπουμε. Είναι που άμα δε βλέπεις κάτι είναι σα να μην υπάρχει. Το σίγουρο πάντως είναι ότι αυτοί οι χώροι δεν είναι ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις, δεν είναι εγκαταλελειμμένα Ξενία. Είναι στρατόπεδα με κάγκελα, συρματοπλέγματα, φύλακες και τέτοια πράγματα. Είναι χώροι χειρότεροι από φυλακές γιατί βρίσκεσαι εκεί μέσα χωρίς να έχεις διατελέσει

κανένα έγκλημα, βρίσκεσαι επειδή ορίστηκες ως παράνομος άνθρωπος, επειδή κατάγεις από κάποια μέρη αυτού του κόσμου.

Τέλος πάντων, δεν είναι ότι αυτά τα κέντρα όντως θα φτιαχτούν ευτυχώς. Όπως εξαγγέλλεται τόσα χρόνια η κατασκευή τους έτσι εξαγγέλλεται και τώρα προς χάριν της εκλογικής διαδικασίας. Έτσι κι αλλιώς κονδύλια από την ευρωπαϊκή ένωση δεν υπάρχουν γι' αυτά. Άλλα κι έτσι μια χαρά κάνουν τη δουλειά τους κοινωνικά προς τα έξω. Στα τηλεοπτικά πάνελ, από τη μια το κράτος να μιλάει για την κρισιμότητα του προβλήματος των "λαθρομεταναστών" και να υπόσχεται κυνικά ότι θα ανοίξουν οι δουλειές για τους ντόπιους επιχειρηματίες των νομών που θα ανοίξουν τα κέντρα κράτησης. Και από την άλλη οι τοπικές αρχές που δε θέλουν μετανάστες στη περιοχή τους ούτε κλειδαμπαρωμένους, ούτε με κανέναν άλλο τρόπο -εκτός κι αν είναι φτηνά εργατικά χέρια στα χωράφια τους... Από τους δεξιούς στους πιο δεξιούς και δώσε το ρατσιστικό παραλήρημα.

Εντάξει, τα χρόνια που ζούμε είναι δύσκολα, και μάλλον θα έρθουν και πιο δύσκολα. Αλλά όπως και να έχουν τα πράγματα το χειρότερο πράγμα που μπορεί να μας συμβεί δεν είναι να βρεθούμε με άδειες τσέπες. Το χειρότερο πράγμα που μπορεί να μας συμβεί είναι να εξαθλιωθούμε ηθικά και συναισθηματικά, να αφήσουμε τα μυαλά μας νεκρά να παπαγαλίζουν τηλεοπτικά δελτία και κλισέ ατάκες, να σφραγίσουμε τα μάτια και να αφεθούμε στη σκληρή παράνοια της εποχής, ανίκανοι να δούμε και να εκμεταλλευτούμε τον κοινωνικό πλούτο που υπάρχει γύρω μας, τον κοινωνικό πλούτο που υπάρχει και στις ζωές των παράνομων εργατών από το Αφγανιστάν, το Μπαγκλαντές, το Πακιστάν. Κόντρα στους αδίστακτους φιλήσυκους αυτού του κόσμου... Τώρα περισσότερο από ποτέ...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ.

> Ο Βλάσης Τομαρίδης

ήταν και αυτός «ένας άνθρωπος σαν όλους μας» που το 2012 βρέθηκε «θύμα της κρίσης». Εκείνο το καιρό τα πράγματα χειροτέρευαν με απίστευτη ταχύτητα. Ο Βλάσης άνεργος και αυτός, πέρναγε κάποιες ώρες με τους φίλους του άλλοτε στη πλατεία άλλοτε στο σπίτι να τα λένε.

-Παιδιά αυτό είναι!!! θα γίνω μπάτσος, θα σώσω το τομάρι μου!- είπε μια μέρα...

-Τι λες ρε μαλάκια;;; Είσαι σόβαρδος; Δεν βλέπεις τι γίνεται; Θα κυνηγάς και θα χτυπάς φτωχούς ανθρώπους σαν και μας! Αυτή θα είναι η δουλειά σου! Θα είσαι ένας ξεφτιλισμένος κρετίνος ρε δούλε που θα κυνηγάς άστεγους, άνεργους, νέους και γέροντες άγνωστους αλλά και γνωστούς σου ανθρώπους. Καλά τι έχεις στο κεφάλι σου μέσα;;;

Ο Βλάσης άρχισε να μαζεύεται και ξανακύλησε στη παλιά κακιά συνηθειά που είχε απο τα μικρά του όταν έβλεπε τα σκούρα. Άρχισε να πιπιλάει το δάχτυλο στο στόμα του και να κλαψουρίζει.

-Σώπα Βλασάκη μας...(πατρικό πατ-πατ στο κεφάλι) Μη φοβάσαι τη φτώχεια ξεφτιλάκιο. Να, κοίτα μας! Κι' εμείς άνεργοι και φτωχοί είμαστε αλλά δε χεζόμαστε πάνω μας ούτε ξεπουλάμε την αξιοπρέπειά μας! Καλύτερα άνεργοι παρά μπάτσοι Βλασάκη. Και στη τελική, κοίτα

ποσοοόσοι είναι οι φτωχοί και πόσοι οι μπάτσοι! Συντριπτικά περισσότεροι είμαστε εμείς. Θα τους φάμε όλους. Γιατί δε γίνονται όλοι μπάτσοι Βλασάκη;

Οι φίλοι του ήλπιζαν ότι ήταν μια απο αυτές τις κρίσεις λιποψυχίας και ευκοιλιότητας που συχνά καταλαμβάναν το Βλάση. Ήξεραν τι χέστης είναι και πάντα απο οίκτο του έδιναν μια ευκαιρία. Η εξέλιξη όμως αυτή ήταν κάτι που δε μπορούσαν να ανεχτούν. Αν γινόταν μπάτσος η παρέα είχε αποφασίσει να χωρίσει τα τσανάκια της με αυτό τον ξελιγωμένο προδότη.

Ο Βλάσης είχε πάψει να κλαψουρίζει αλλά συνέχιζε να πιπιλάει το δάχτυλό του. Φαινόταν κάτι να σκέφτεται (!)....

Βλάσης: Θα κοιτάξω το τομάρι μου. Δε γίνεται. Θα πατήσω στα πτώματα των άλλων. Θα γίνω ο μπάτσος του αιώνα. Θα γυρνάω στη γειτονιά και όλοι θα με φοβούνται. Ναι ρε, εμένα, το Βλάση. Θα έχω τόσα όπλα όσα δε μου είχε πάρει ποτέ η μαμά μου τις απόκριες

Η παρέα αποχαιρετά το Βλάση με βροχή απο χλαπάτσες και αυτός τρέχει στα μπατσογραφεία.

-Γειά σας. Τομαρίδης. Βλάσσης Τομαρίδης. Θέλω να γίνω ΔΙΑΣ, ειδικός φρουρός, δελτάς, παπί, μπορώ να γίνω και σαμπρέλα στη μπατσομηχανή, αλλά μα το δια θέλω μια δουλίτσα στην αστυνομία.

αρχιμπάτσος: Ποιά είναι τα προσόντα σας κύριε; Έχετε καθολου αξιοπρέπεια;

Βλάσης: Όχι.

Αρχιμπάτσος: Είσαι το κατάλληλο πρόσωπο. Να υποθέσω οτι είσαι αριετὰ χέστης και φοβάσαι να είσαι φτωχός όπως όλοι οι άλλοι;

Βλάσης: Μάλιστα!

Αρχιμπάτσος: Θαυμάσια, καλως ήρθες! Τέτοια τομάρια ψάχνουμε! Λοιπόν, απο σήμερα θα σου βάλουμε στολή, θα σου δώσουμε και εξοπλισμό για να μη φαίνεται πόσο δειλός είσαι και θα βγείς στη γύρα.

Το πρώτο καιρό τα πράγματα πήγαιναν θαυμάσια για το Βλάση. Είχε γίνει ένα σωστό τσογλάνι. Το κυνήγι των φτωχών της πόλης μαζί με τους άλλες πέτσες του είδους του ήταν κατι που τον έκανε να νιώθει άτρωτος. Το πιπίλισμα και οι ευκοιλιότητες ήταν παρελθόν. Έπεστρεφαν περιστασιακά μόνο όταν κάποιοι

«υπηρεσιανό τερτίπι» απειλούσε να τον στείλει σε κάποια «δύσκολη» περιοχή ή άκουγε για «περικοπές στο σώμα». Έτσι ακμαίος όπως ένιωθε, έπεσε θύμα του ενθουσιασμού του. Αυτό που για αυτόν ήταν «χομπυ και πάθος ζωής» – το να περνάει πχ μέσα απο πλατείες τα βράδια και να καταστρέφει καβάζες αστέγων και να τους χτυπάει- έγινε ο εφιάλτης του.

Ένα τέτοιο βράδυ δείχοντας υπερβάλλοντα τομαρισμό επιδόθηκε σε επιπλέον τσογλανιές με τη μηχανή του. Πώς βρέθηκαν τόσοι φτωχοί αυτής της πόλης ξαφνικά γύρω του και τον σάπισαν στο βρωμόζυλο;!

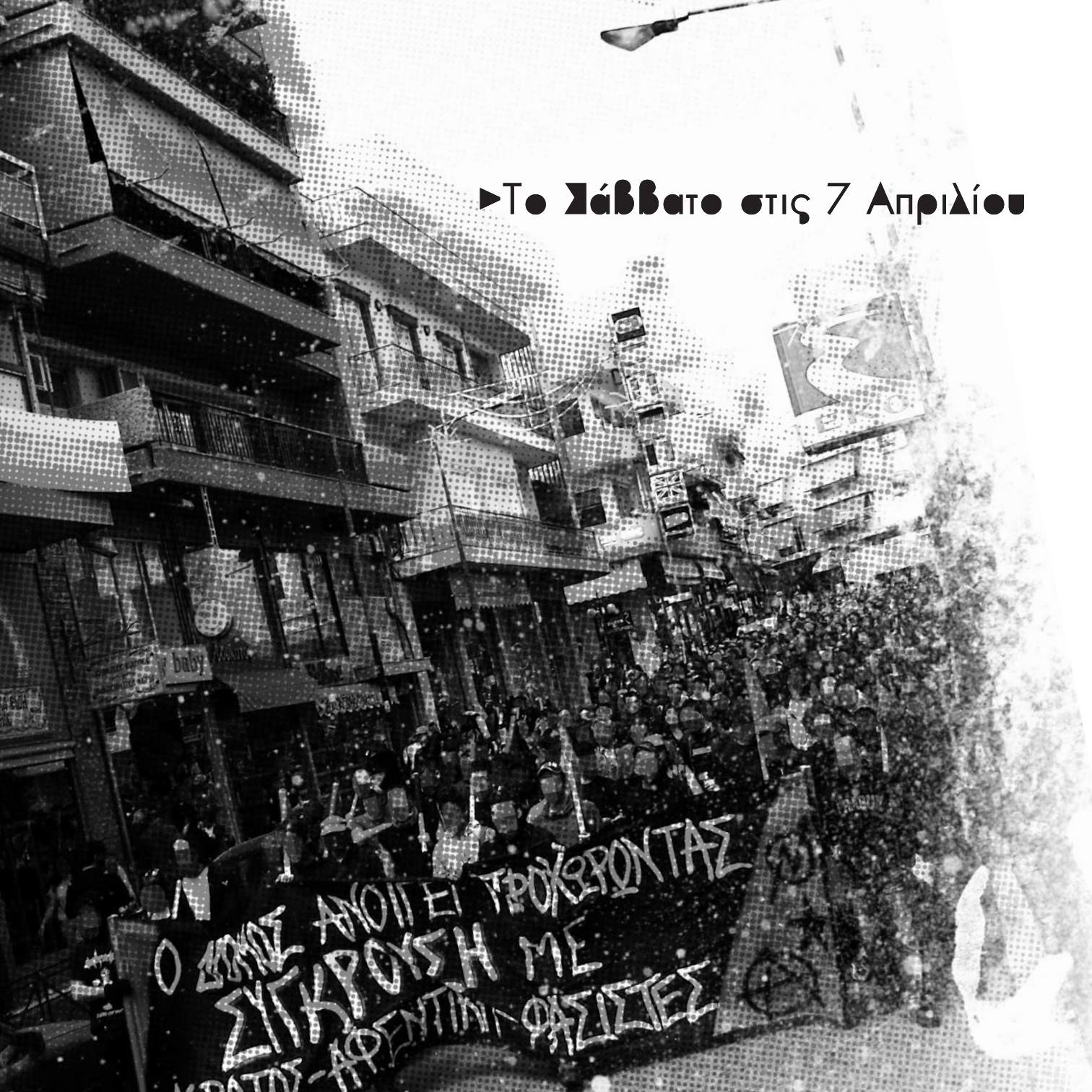
Ο Βλάσης δε μπορούσε να απαντήσει.

Κειτόνταν στο έδαφος... από το ανοιγμένο κεφάλι του έτρεχαν σκατά....

The End

►Το Σάββατο στις 7 Απριλίου

...έγινε αντιφασιστική διαδήλωση σε γειτονιές του Κορυδαλλού και τις Νίκαιας. Η διαδήλωση αυτή καλέστηκε από στέκια, καταλήψεις, και συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται σε περιοχές της δυτικής Αθήνας και του Πειραιά. Από αντιφασίστες και αντιφασίστριες, που αναγνωρίζουν την ανάγκη να βρίσκονται και να δρουν κόντρα στη γενικευμένη σαπίλα των καιρών και την βίαιη υποτίμηση των ζώων μας.

700 και πλέον, λοιπόν, διαδηλωτές κινηθήκαμε στους δρόμους της περιοχής φωνάζοντας συνθήματα και μοιράζοντας προκηρύξεις, δηλώνοντας με αποφασιστικό τρόπο πως δε θα επιτρέψουμε τον εκφασισμό των ζώων μας, πως θα δώσουμε σκληρές μάχες για να μη ζήσουμε το μέλλον που τα αφεντικά και τα τσιράκια τους έχουν ετοιμάσει για εμάς. Ένα μέλλον που μας θέλει να δουλεύουμε για ψίχουλα και να βγάζουμε το σκασμό. Να δίνουμε ο καθένας μόνος του τη μάχη για την επιβίωση. Να νιγνόμαστε στη μιζέρια και να φοβόμαστε να μιλάμε και να υπερασπιζόμαστε τα συμφέροντα μας σαν εργάτες. Κόντρα σ' αυτό το (πολύ κοντινό) μέλλον, εμείς επιλέγουμε να βρισκόμαστε και να δρούμε. Συλλογικά, μακριά από κόμματα, «καλοθελητές» και μ.μ.ε., με αξιοπρέπεια και αποφασιστικότητα. Για να νικήσουμε τους φόβους, για να μη γίνουμε κομπάρσοι των ζώων μας.

Και είμαστε αποφασισμένοι και αποφασισμένες να μην επιτρέψουμε σε φασίστες, μαφιόζους και καθάρματα να αλωνίζουν ανενόχλητοι στις γειτονιές μας. Σε οποιαδήποτε μορφή και αν αυτοί εμφανίζονται. Είτε σαν συμμορίες θρασύδειλων, είτε σαν μπράβοι νυχτερινών μαγαζιών, είτε σαν «νόμιμο κόμμα». Δε θα τους αφήσουμε να καλλιεργούν το μίσος και το φόβο στις γειτονιές μας. Δε θα επιτρέψουμε σε μαχαιροβγάλτες να παριστάνουν

τους υποψήφιους βουλευτές και τους σωτήρες. Δε θα επιτρέψουμε τη νομιμοποίηση της βαρβαρότητας που προωθείται, βαρβαρότητας που στρέφεται εναντίον των μεταναστών προλετάρων και εναντίον ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Και είναι τώρα που πρέπει να κρατήσουμε τις γειτονιές και τις πλατείες μας. Πρέπει να βγαίνουμε στο δρόμο και να στεκόμαστε δυναμικά, αποφασιστικά και με αξιοπρέπεια. Πρέπει να χτίζουμε σχέσεις εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης για να μπορούμε να στεκόμαστε όρθιοι ενάντια στα αφεντικά και στην διαρκώς εντεινόμενη επίθεση που δεχόμαστε. Και κινήσεις σαν αυτή τη διαδήλωση στη Νίκαια και στον Κορυδαλλό δείχνουν το δρόμο. Γιατί δηλώνουν με αποφασιστικό τρόπο πως δε θα πέσουμε αμαχητί και θυμίζουν στους φασίστες και σε κάθε λογής καθάρματα πως **θα μας βρουν μπροστά τους.**

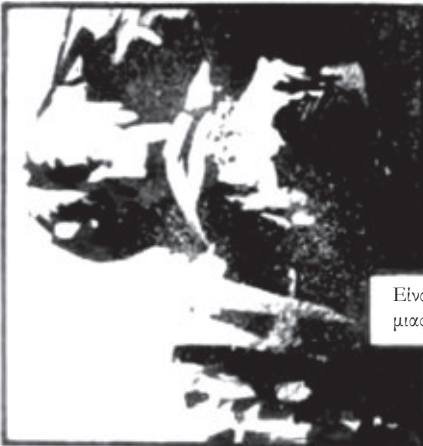
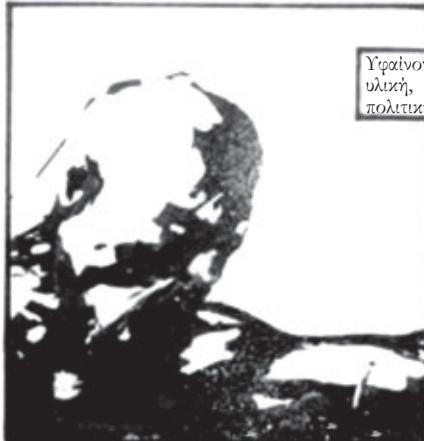
Η ΝΙΚΑΙΑ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΑΠΟ
ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Το να οργανώνεσαι σημαίνει: να ξεκινήσεις απ' την κατάσταση κι όχι να την βγάλεις απ' το μυαλό σου. Να διαλέγεις πλευρά μέσα σ' αυτήν.

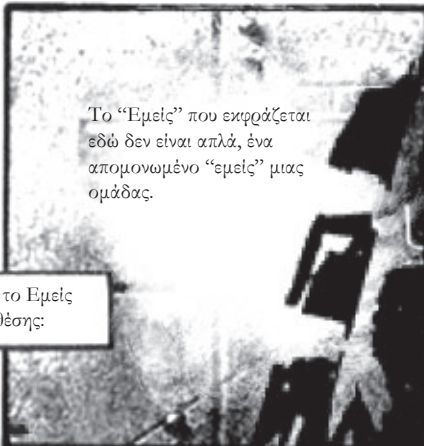

Υφαινοντας την απαραίτητη υλική, συναισθηματική και πολιτική αλληλεγγύη.

Το "Εμείς" που εκφράζεται εδώ δεν είναι απλά, ένα απομονωμένο "εμείς" μιας ομάδας.

Είναι το Εμείς μιας θέσης:

Έμ με την ξεφτίλα και τη βαρβαρότητα
ή ENANTION ΤΟΥΣ.

Για πόσο καιρό μπορεί να κάνει κάποιος τον μαλάκα;

> Ο ντόπιος εθνικός κορμός αγωνίζεται να διαβεβαιώσει μεγάλωφωνα ότι γίνεται να αντέξει για πάντα. Ότι μπορείς να συνερίζεις να αναζητάς μακρινούς (γερμανούς γάλλους, «σιωνιστές», βσιγιότθους...) εχθρούς αποφεύγοντας να μιλήσεις για την τάξη σου και τους εχθρούς της, να χαζεύεις την ίδια σου την εξαθλίωση στα μίντια γκρινιαζοντας και μουρμουρίζοντας «κλέφτες!», να γκρινιαζεις για υγειονομικές βόμβες μεταναστών προλετάρων την ίδια στιγμή που τα ντόπια αφεντικά σε πατάνε όλο και πιο απροκάλυπτα με την ανθυγιεινή τους μπότα στο κεφάλι. Και να λες στο τέλος ότι εντάξει, όλοι κλέφτες είναι αλλά ας πάμε να ψηφίσουμε για «να φτάσει μια φωνή διαμαρτυρίας εκεί ψηλά» (ή να ελπίζεις ότι θα υπάρχει ακόμα καμιά ακρούλα να τσιμπήσεις μέσα σ' αυτό το «απεχθές σύστημα κλεφτών»).

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΟΛΟΙ ΕΤΣΙ.

Και τα αφεντικά και οι τελάληδες τους το υποψιάζονται αυτό -γι αυτό σκούζουν όλο και πιο βάρβαρα στο δημόσιο λόγο. Για να διασφαλίσουν ότι δε θα μπορέσει να υπάρξει εναντίωση πέρα απ' την κατάθλιψη και την αυτοκαταστροφή, ότι δεν θα υπάρχει ταξική περηφάνια αλλά μόνο η εθνική περηφάνια του μαλάκα, ότι δε θα υπάρχει τρόπος να σταθείς δίπλα σε άλλους έξω απ' την καφρίλα και την υποταγή. **Αλλά υπάρχει.**

Και το καλό νέο ότι αυτοί οι τρόποι θα υπάρχουν μόνο όσο τους φτιάχνουμε. Όσο δονόμαστε, αλληλοϋποστηρίζομαστε και πολεμάμε μέσα στην κάθε γαμημένη μέρα για ένα κόσμο που είναι βουτηγμένος στα σκατά αλλά είναι έτσι μόνο επειδή τόσα χρόνια εκπαιδευτήκαμε να καταπίνουμε τις ψευδαισθήσεις του.

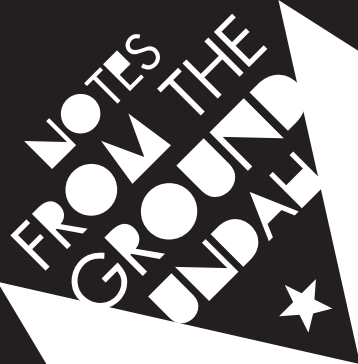
Γεννηθήκαμε μέσα σ' ένα εμφύλιο πόλεμο, δε γνωρίσαμε τίποτα άλλο πέρα απ' αυτό. Αυτοί που τον κοιτάζουν τώρα ξαφνιασμένοι και έκθαμβοι καλό θα ήταν κάποια χρόνια πριν να είχαν κοιτάξει λίγο καλύτερα την πραγματικότητα του πιο υποτιμημένου κομματιού της εργατικής τάξης, των μεταναστών εργατών. Γιατί το παρελθόν το δικό τους είναι και δικό μας, η απουσία στήριξης τους κατά τη διάρκεια των ονειρεμένων 90s έφτιαξε τη συλλογική μας φτώχεια σήμερα. Την οικονομική, τη διανοητική και την ηθική.

Είμαστε όμως εδώ. **Μετανάστες και ντόπιοι προλετάριοι.** Κι ενάντια σε κλασιάρικα τηλεοπτικά ρεπορτάζ και φιλοσοφικές «αριστερές» αναλύσεις του κώλου, είμαστε ό, τι φτιάχνουμε. Είμαστε οι σχέσεις μας που τις χτίζουμε μέρα με την μέρα, οι πρακτικές μας, οι τσαμπουκάδες μας, οι αγάπες μας και το ταξικό μας μίσος. Είμαστε και θα γίνουμε χίλιοι κόσμοι, που έχουν ζωή κι αξιοπρέπεια. Και θα τους κάνουμε να βαθαίνουν και να αγκαλιάζουν όλο και περισσότερους.

Απέναντι μας έχουμε τα αφεντικά, τους φασίστες, τους μπάτσους και τηλεοράσεις που εξακολουθούν απελπισμένα να πλάσσουν εικόνες φοβισμένης ευτυχίας που, τώρα περισσότερο από ποτέ, αδυνατούν να μας πείσουν.

Να μη τους κάνουμε, άλλο, τη χάρη.

Ο Παράξενος είναι απ' τον Λίβανο και ραπάρει ήδη από τα τέλη των 90s στην υπόγεια πλευρά του ελληνικού χιπχοπ.

Στις 3 Μάρτη του 12, μαζί με τους Kill the Cat. τον Ήρωα και τους Indico, συμμετείχε στο 1ο Antifa LIVE, στο ξύλινο στέκι της Καλών Τεχνών.

Το νου σας στους τοίχους για τη συνέχεια...

“Εγώ γεννήθηκα σε χώρα κόκκινο μέσα στα ερείπια ενός βομβαρδισμένου σπιτιού εσύ γεννήθηκες στο πιο φανταχτερό νοσοκομείο κι από την πρώτη μέρα κοιμόσουν σε στρώμα χρυσαυ/ Εγώ γεννήθηκα με μια πέτρα κολημένη στο χέρι εσύ γεννήθηκες γυμνός και σε είπαν αστέρι/Εγώ διψάω για ζωή διψάω για χαρά γέλιο αγάπη και ανέμελη στιγμή εσύ μάλλον θα χεις χορτάσει από όλα αυτά και προσκυνάς τη στεναχώρια το ποτάμι πίνω αίμα, δεν έχω φάει χορταίω με ψέμμα εσύ χορταίνεις μ' όσα μου ανήκουν και δε σου φτάνουν κι όλο ζητάς/ [...]/

Εγώ γεννήθηκα στην Παλαιστίνη, γεννήθηκα στο Ιράκ, έβαψα το πρόσωπό μου με αίμα και χώρα, και στα χέρια γεννήθηκα στη Βηρυτό/ μου τη γη μου κρατώ/ [...]/ Εγώ δεν έχω φίλους έχω μόνο αδέρφια και γι αυτούς πεθαίνω κάθε μέρα με πέτρες στα χέρια/εγώ παλεύω για να αποκτήσω ελευθερία εσένα σε μάθαν να χεις υποταγμένους σκλάβους / εγώ βιάνω τον πόλεμο καθημερινά εσύ μονάχα όταν παίζεις ηλεκτρονικά/ Εγώ γεννήθηκα στην Παλαιστίνη, γεννήθηκα στο Ιράκ, έβαψα το πρόσωπό μου με αίμα και χώρα, και στα χέρια μου τη γη μου κρατώ

Παράξενος-ΕΓΩ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

antifa
LIVE

